

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΒ΄ ΚΥΚΛΟΣ
ΣΕΙΡΑ Α΄
ΕΚΔΗΛΩΣΗ 12^η

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ, ΠΕΡΙΛΗΨΗ, ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Η Φαυλοκρατία διαλύεται υπό το βάρος των κολοσσιαίων προβλημάτων, σε όλους τους τομείς, που προκάλεσε στη χώρα. Τα Μέσα Μαζικής Προπαγάνδας της μιλάνε πια μόνο για τον εαυτό τους και για το Σύστημα. Η κοινωνία έχει αποστραφεί την πονηριά της απάτης. Είναι καταστροφική. Η Φαυλοκρατία έχει μείνει μόνη της . Τα παράσιτα όμως μαζί μαζεμένα δεν ζουν για πολύ. Ούτε οι απέθαντοι. Η κοινωνία τα έχει απορρίψει. Έρχεται επιτέλους η Ελευθερία για την κοινωνία. Ήγγικεν η Επανάσταση των Δημιουργών.

Η Σειρά Α΄ του ΚΒ΄ ΚΥΚΛΟΥ έχει γενικό τίτλο:

**ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΧΩΡΑ:
ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ;**

Ξεκινήσαμε με την ανατομία του ΝεοΕλληνικού Προβλήματος, και με την ανάλυση των αιτίων της καθολικής αποτυχίας του ΝεοΕλληνισμού. Διαπιστώσαμε ότι από ένα αρχικό και διαρκώς διογκούμενο παραμόρφωμα προκλήθηκε συστηματική δυσλειτουργία στο κοινωνικό σώμα και μια

παθολογία που οδηγούσε σε μια συνεχή αποτυχία με περιοδικές καταστροφικές κρίσεις. Σήμερα έχουμε την κατάληξη αυτής της θλιβερής διαδικασίας: ο ΝεοΕλληνισμός είναι ένα νέκρωμα, και το ΝεοΕλληνικό Σύστημα της Φαυλοκρατίας αποκαλύφθηκε σε όλη τη φρικτή ασχήμια του. Είναι ένας ζωντανός νεκρός. Κατέστρεψε και εξανδραπόδισε τη χώρα. Η Παρασιτική Φαυλοκρατία πνίγει την Κοινωνία των Δημιουργών. Ευρίσκεται ήδη στα απόβλητα της ιστορίας. Καμώνεται πως υπάρχει σαν βρυκόλακας.

Από το άλλο μέρος, είδαμε ότι η παγκόσμια ιστορική συγκυρία τώρα είναι ιδιαίτερα ευνοϊκή για μια ανάταξη της χώρας μέσα από την αναγέννηση του Ελληνισμού στην κοινωνία μας. Το άνυσμα της Ιστορίας δείχνει όλο και πιο καθαρά προς τους όρους της ανθρώπινης ύπαρξης ατομικά και κοινωνικά που διαμορφώθηκαν με υπερβατική επιτυχία στο Κλασσικό ως αποτέλεσμα της Μεγάλης Επανάστασης του Λόγου. Έτσι, και μόνο έτσι, με την αναγέννηση του Ελληνισμού στην αιχμή της ιστορίας, μπορούμε να στρέψουμε την καταστροφή της Ελλάδας σε δημιουργία.

Το πώς ακριβώς μπορεί να γίνει αυτό μας απασχόλησε στη μακρά σειρά των εκδηλώσεων αυτού του Κύκλου.

Και τώρα αρχίζουμε το κλείσιμο της σειράς με τη διερεύνηση των γενικών παραμέτρων ενός υγιούς συστήματος για τη χώρα. Η διερεύνηση αυτή, κατά τον Λόγο του Όντος, θα βασισθεί στην ανάλυση αντίστοιχων θεωρητικών θέσεων για την τάξη του όντος. Η Κοινωνιολογία και η υψηλή Πολιτική θεμελιώνεται αντικειμενικά, κατά την λογική των πραγμάτων, στην οντολογία- όπως και η ηθική και η αξιολογία και η αισθητική. Έτσι στο πρώτο από τα σεμινάρια αυτά ολοκλήρωσης θα κάνουμε μια εις βάθος εξέταση της ελευθερίας σε ένα σύστημα. Θα μελετήσουμε ποια είναι η σχέση μεταξύ ενός αρχόμενου και ενός αναρχικού συστήματος, και ποιες είναι οι αρχές ενός φυσικού συστήματος. Με τον τρόπο αυτό κλασσικής θεμελίωσης φωτίζεται καλύτερα η θεωρία του Αναρχισμού. Θα δούμε πώς τα διάφορα ιστορικά συστήματα πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας χαρακτηρίζονται στον ιδιοπροσδιορισμό τους σε σχέση με την ουσιαστική τυπολογία των συστημάτων που προκύπτει από την εφαρμογή της αρχής της ελευθερίας. Θα μιλήσουμε για την αλληλεπίδραση των καθοριστικών απαιτήσεων του ανθρώπου για ελευθερία και για κοινωνική δικαιοσύνη. Και πώς οι απαιτήσεις αυτές εκφράζονται στη φιλελεύθερη δημοκρατία, στον ολοκληρωτισμό και στον αναρχισμό, και στους διάφορους καθαρούς και νοθευμένους τύπους των. Ειδική αναφορά θα γίνει στο σύστημα της νεοελληνικής Φαυλοκρατίας που αποτελεί μια παρέκβαση και διαφθορά μείγματος δημοκρατικού τύπου και φεουδαρχικών ουσιαστικά δομών με βαθειά ανελεύθερη και απολυταρχική έκφραση.

Ο τίτλος του σεμιναρίου είναι:

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ: ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 20 Μαΐου στις 8.30 το βράδυ.

Οι εκδηλώσεις της Σειράς Α΄ γίνονται κάθε Πέμπτη στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α΄, 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Η ΦΑΥΛΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ Ο «ΞΕΝΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ»

Τα άτομα είναι τα έσχατα στοιχεία της ιστορίας. Ο τελικός σκοπός του ατόμου είναι να πραγματώσει στο έπακρον την ορίζουσα δυνατοτήτων του, δηλαδή να φθάσει όσο πλησιέστερα είναι δυνατόν προς το απόλυτο της ιδέας του ανθρώπου από την άποψη της δικής του ιδιαιτερότητας ως συγκεκριμένου ατόμου. Με βάση τη συγκεκριμένη του φύση το άτομο υπερεντείνεται στην κανονική και υγιή κατάσταση πραγμάτων προς την ιδεώδη πληρότητα της ουσίας του ανθρώπου και την πραγματώνει κατά το μέτρο της ορίζουσας των δυνατοτήτων του όταν αυτή μεταμορφωθεί σε ενεργητική ορίζουσα δυνάμεων (= αρετών = τελειοτήτων). Αυτός είναι ο νόμος της μέγιστης αυτοπραγμάτωσης του ατόμου. Μπορούμε να μιλήσουμε για ουσίωση ως έσχατου τέλους του ανθρώπου στο φυσιοκρατικό, τελεοκρατικό ενδοκοσμικό μοντέλο αξιολογίας, όπως λέμε θέωση αντίστοιχα στο εσχατολογικό, σωτηριολογικό, αλλοκοσμικό μοντέλο.

Έχουμε δει ότι η κοινωνία συνίσταται για ατομικιστικούς λόγους. Και πώς η αρχή του Ιερού Εγωισμού εξυπηρετεί ταυτόχρονα την αρχή της πλήρους ανάπτυξης της ανθρώπινης φύσης εν γένει στο μέγιστο των δυνατοτήτων της. Αυτή η πλήρης ανάπτυξη της ανθρώπινης φύσης εν γένει είναι ο Υψηλός Πολιτισμός. Ιερός Εγωισμός και Υψηλός Πολιτισμός πάνε δηλαδή μαζί ήδη από το βαθύτερο οντολογικό επίπεδο, πολύ πριν η συνέργειά τους εκδηλωθεί στο κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο ως κανόνας του ελεύθερου ανταγωνισμού.

Η πολιτική οργάνωση της κοινωνίας είναι το δεύτερο βήμα στην ίδια κατεύθυνση της εξασφάλισης της μέγιστης αυτοπραγμάτωσης του ατόμου με έσχατο, τελικό σκοπό τη βέλτιστη πραγμάτωση της ανθρώπινης φύσης εν γένει σε Υψηλό Πολιτισμό. Η κοινωνία των ατόμων οργανώνεται σε πολιτικό σύστημα εξουσίας για να δημιουργήσει τις καλύτερες και ωφελιμότερες συνθήκες ύψιστης ατομικής αυτοπραγμάτωσης. Η πολιτική εξουσία υπάρχει για να εξασφαλίζει την ατομική αυτοπραγμάτωση, και υπάρχει σε τέτοια μορφή ώστε να μεγιστοποιείται η εξασφάλιση αυτή. Όταν το σύστημα πολιτικής εξουσίας μιας χώρας δεν εξυπηρετεί τον συστατικό λόγο ύπαρξής του, τότε καταργείται και αντικαθίσταται από άλλο, τέτοιο που η κοινωνία των ατόμων να θεωρεί ότι ανταποκρίνεται καλύτερα στην ανάγκη της για την ύπαρξη Κράτους, πάντα για τον σκοπό του τελικού συμφέροντος του ατόμου. Το Δόγμα της ατομοκεντρικής θεμελίωσης του Κράτους έχει αρχετυπικά διατυπωθεί στην ιστορική πραγματικότητα με την Αμερικανική Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας (Ιδείτε προηγούμενο κείμενο εργασίας για σκέψη).

Με τη σύσταση του Κράτους η ευθύνη για την ικανοποίηση των όρων μέγιστης αυτοπραγμάτωσης του ατόμου, η ευθύνη δηλαδή για τη θεσμοθέτηση και λειτουργία ενός πλαισίου δομών όπου η ελεύθερη ατομική δραστηριότητα ασκείται επωφελέστερα για το άτομο, μεταπίπτει στην πολιτική εξουσία. Πολιτική εξουσία και ευθύνη για το γενικό καλό της κοινωνίας είναι έννοιες και πραγματικότητες απόλυτα και αδιάρρηκτα συνυφασμένες. Το γενικό καλό της κοινωνίας είναι η ικανοποίηση όρων που εξασφαλίζουν μέγιστη ατομική αυτοπραγμάτωση. Γιατί αυτό συνεπάγεται μέγιστη απόδοση τόσο σε επίπεδο ατόμων όσο και συνέργειάς των στην κοινωνική συνύπαρξη.

Εξ ορισμού λοιπόν αποτυχία στην επιδίωξη του γενικού καλού της κοινωνίας υπ' αυτήν την έννοια που οριοθετήσαμε είναι η απόλυτη ευθύνη της πολιτικής εξουσίας. Όταν η αποτυχία αυτή είναι η πλήρης καταστροφή (οικονομική χρεωκοπία, στρατηγική ήττα, πολιτιστική καταβύθιση, αξιολογική αποσάθρωση, κρατική διαφθορά), τότε το πολιτικό σύστημα σαρώνεται στα απορρίμματα της ιστορίας, και επιλεγόμενα μέλη του τιμωρούνται παραδειγματικά. Το πολιτικό σύστημα που οδηγεί μια χώρα σε καθολική αποτυχία και καταστροφή είναι ακριβώς ό,τι ορίζει ο Αριστοτέλης ως παρέκβαση πολιτείας: το σύστημα δρα υπέρ εαυτού και όχι για το γενικό καλό της κοινωνίας. Τέτοιο είναι το σύστημα της ΝεοΕλληνικής Φαυλοκρατίας.

Όταν σε μια μεγάλη εταιρεία η πορεία της είναι συνεχώς καθοδική, και πριν φτάσει στον πυθμένα της κατάρρευσης, συνήθως και κατά κανόνα ασκούνται απελευθερωτικές δυνάμεις. Η Διοίκηση και το Σύστημα Διοίκησης υφίστανται σαρωτικές αλλαγές. Είναι ταυτολογία να πούμε ότι η ευθύνη για το πώς πάει η εταιρεία βαρύνει αποκλειστικά τη διοίκησή της, το ανώτερο management. Αλοίμονο στη διοίκηση που θα προσπαθήσει να αποσειεί τις ευθύνες της για μια

κακή επίδοση της εταιρείας, αναφέροντας σαν υπεύθυνους τους υπαλλήλους της εταιρείας και τις συνθήκες τους, το περιβάλλον της εταιρείας στον χώρο που ενεργοποιείται, την κυβερνητική πολιτική στη χώρα όπου εδρεύει ή υπάρχει θυγατρικώς η εταιρεία, τις διεθνείς εξελίξεις, τυχόν πολέμους ή άλλα φυσικά εμπόδια κ.λπ. Προσέξτε, όχι ότι αυτά και πολλά άλλα δεν είναι παράγοντες που προφανώς επηρεάζουν την πορεία της εταιρείας. Βεβαίως όλα αυτά είναι αίτια των συγκεκριμένων επιδόσεων της. Αλλά δεν είναι υπεύθυνοι των επιδόσεων της. Άλλο αίτιο, άλλο ευθύνη. Ο ρόλος του management είναι να κινηθεί επιτυχώς μέσα στο πολύπλοκο αντικειμενικό πλέγμα αιτίων που επιδρούν στην απόδοση της εταιρείας, μέσα στο πλέγμα των παραγόντων από τους οποίους εξαρτάται η επίδοσή της. Και η ευθύνη του management είναι πώς εκπληρώνει αυτόν τον ρόλο του. Ένα από τα αίτια της αποτελεσματικότητας της εταιρείας έχει την ευθύνη για την πορεία της: και αυτό είναι το management. Εξ ορισμού όποιος έχει το management έχει την αποκλειστική ευθύνη και κανείς άλλος. Όλα τα άλλα λεγόμενα περι του θέματος είναι ανοησιουργίες, φλήναφοι και φτηνές δικαιολογίες.

Αυτό θα πει εξουσία γενικότερα: το management μιας χώρας για τους σκοπούς που ανέφερα. Και, συνεπακόλουθα, η ευθύνη της διοίκησης. Διακυβέρνηση χωρίς συνολική πολιτική ευθύνη είναι μια αυθαιρεσία και μια ανωμαλία στην κοσμική τάξη. Η οποία, όπως κάθε αυθαιρεσία και ανωμαλία της τάξης του όντος, δημιουργεί διαδοχικά τόσο αποτρόπαιο βάρος αποτυχίας και τόσο όγκο λυμάτων αηδίας που αυτοαναιρείται στο τέλος βυθιζόμενη στο ίδιο το τέλμα της. Και οι ακάθεκτοι κυματισμοί της δύναμης των δημιουργών καθαίρουν επιτέλους τότε την Κόπρη του Αυγεία. Αυτό έγινε στο ΝεοΕλληνικό Σύστημα της Φαυλοκρατίας. Η ευθύνη δεν βαραίνει πια το ένα ή το άλλο πολιτικό κόμμα – γελοίο και να το φαντάζεται κανείς ότι θα γλιτώσει έτσι το Σύστημα. Η αποτυχία είναι τόσο κολοσσιαία, και η καταστροφή τόσο βαθιά, ώστε η ευθύνη πέφτει στο Φαύλο Σύστημα Διακυβέρνησης συνολικά. Μόνο η Επανάσταση των Δημιουργών μπορεί να ξεμαγαρίσει τον τόπο.

Σε περιπτώσεις καθολικής αποτυχίας το Σύστημα διαχωρίζεται από την Κοινωνία. Η Κοινωνία το απορρίπτει, αφού δεν εξυπηρετεί πια τα συμφέροντά της. Το Σύστημα τότε προσπαθεί να επιβιώσει ως Απέθαντος Βρυκόλακας πια, αφού η οργανική ζωή του εξαρτάται από τη σωστή σύνδεσή του με την κοινωνία και έχει τελειώσει. Στην απέλπιδα αυτή προσπάθειά του το Σύστημα επιχειρεί να εξαπατήσει την κοινωνία και τους ξένους παράγοντες ταυτόχρονα, με ένα crescendo μωρής απάτης. Στους ξένους καταγγέλλει την κοινωνία ως καθυστερημένη και ως πάσχουσα από αναχρονισμό, ανατολισμό, τουρκικούς ζυγούς, ισλαμισμό, βαρβαρισμό, ραγιαδισμό, θρησκοληψία, τραπελιά – το

κατάλληλο κατά περίπτωση ελάττωμα. Ενώ στους «δικούς», στην εξίσου ξένη πια ουσιαστικά κοινωνία, επικαλείται δολιοφθορές έξωθεν, στρατηγικά συμφέροντα, «κερδοσκόπους», τις κακοήθεις αγορές, διεθνή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, αμερικανικές επενδυτικές τράπεζες, την απληστία του καπιταλισμού, το πετρέλαιο, τους «Στρατηγούς», τον πόλεμο κατά του Ευρώ, τον Διάβολο, παγκόσμια συνωμοσία, εβραϊκές καβάλες, ο,τιδήποτε και τα πάντα. Αυτό το άθλιο διπλό παιχνίδι παίζει κατ' εξοχήν τώρα και η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία, τώρα που βυθίζεται στην ανυπαρξία υπό το βάρος του άγους της ανικανότητας και ανομίας της. Αυτό το παιχνίδι παίζουν οι ηγεσίες των πλήρως αποτυχημένων χωρών και των χωρών που κρατιούνται πίσω στην ιστορία από την αδυναμία των ηγετικών συστημάτων τους να αξιοποιήσουν δημιουργικά τα συγκριτικά πλεονεκτήματα των λαών και των πολιτισμών τους.

Η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία καραγκιοζεύεται: Έξω μιλάει για καθυστερημένη και διεφθαρμένη κοινωνία. Στην κοινωνία μιλάει για τη δυσμενή επιρροή «ξένων παραγόντων». Η αποστομωτική απάντηση στον Καραγκιόζη του Νεοελληνικού κατεστημένου είναι απλή και διπλή: Πρώτον, κι έτσι να είναι όπως τα λέει και μέσα και έξω, η ευθύνη είναι ακέραια δική της για την καταστροφή της χώρας. Ο ρόλος της είναι να διοικήσει με επιτυχία τη χώρα αντιμετωπίζοντας την πραγματικότητα. Δεν την έχουμε σαν εξουσία για να μας λέει ότι δεν μπορεί να κάνει τη δουλειά της επειδή η πραγματικότητα είναι όπως είναι. Και δεύτερον και κυριότερο, η πραγματικότητα δεν είναι όπως την περιγράφει υποκριτικά η Φαυλοκρατία. Ούτε η κοινωνία των ατόμων στην Ελλάδα είναι καθυστερημένη και διεφθαρμένη, ούτε ο «ξένος παράγοντας» έχει πρώτη προτεραιότητα στο νου του την καταστροφή της Ελλάδας, ούτε έχει καμμία εγγενή κακία. Απλούστατα η Φαυλοκρατία είναι ανίκανη και άχρηστη ως φαύλη, καθυστερημένη και διεφθαρμένη. Ο Ελληνισμός έχει καθολικό και διαχρονικό κύρος και ισχύ στην ιστορία.

Το Σύστημα της Φαυλοκρατίας και η Κοινωνία των Δημιουργών έχουμε διαζευχθεί στην Ελλάδα. Αυτοί και Εμείς. Όποιος (όσο ψηλά και να βρίσκεται) μιλάει στο εξωτερικό δικαιολογώντας τη Φαυλοκρατία, μιλάει εξ ονόματος όχι της Ελλάδας, ούτε των Δημιουργών, ούτε της κοινωνίας – αλλά εξ ονόματος των παράσιτων της κατεστημένης Φαυλότητας. Και όποιος (όσο ψηλά και να βρίσκεται, και όσο ψηλότερα τόσο το χειρότερο γι' αυτόν) μιλάει στο εσωτερικό για «ξένο παράγοντα», «ξένους δάκτυλους» και «συνομωσίες ξένων» ως υπαίτιους της κακοδαιμονίας μας, μιλάει ως καταπιεστής προς καταπιεζόμενους, ως Σύστημα

Φαυλοκρατίας προς την Κοινωνία των Δημιουργών. Αλλά ήγγικεν η ώρα της απελευθέρωσης. Η Κοινωνία των Δημιουργών θα αποτινάξει το Παράσιτο Λεβιάθαν από πάνω της και θα φτιάξει εξ αρχής Σύστημα Ελευθερίας δικό της που να της ταιριάζει. Τόσο περισσότερο και ευκολότερα όσο το σύστημα που της ταιριάζει είναι και το σύστημα που δείχνει το Άνυσμα της Ιστορίας στο Μεγαλοδύναμο Νυν.

Πολλές είναι οι περιπτώσεις που η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία έχει παίξει το άθλιο διπλό παιχνίδι της πονηρίας (στους μέσα φταίνε οι έξω και στους έξω φταίνε οι μέσα) εις βλάβη των συμφερόντων της χώρας. Ένα κλασσικό παράδειγμα της διεφθαρμένης σκέψης της σε στρατηγικά θέματα είναι η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας από το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου μέχρι σήμερα. Έχω αναπτύξει το θέμα και σε προηγούμενο σημείωμά μου, επανέρχομαι όμως γιατί είναι εξαιρετικά αποκαλυπτικό της διπλής απάτης της Φαυλοκρατίας προς τα έξω και προς τα μέσα, και των αδήριτων συνεπειών της. Γιατί η απάτη πληρώνεται ακριβά στην ιστορία. Ή άλλως «το έξυπνο πουλί (= ο κουτοπόνηρος) από τη μύτη πιάνεται».

Αναφέρομαι στα βασικά θέματα εξωτερικής πολιτικής για την Ελλάδα. Δύο είναι αυτά: Σχέσεις της χώρας προς την παγκόσμια Ηγεμονική Δύναμη. Και σχέσεις της προς την κύρια περιφερειακή δύναμη του γεωπολιτικού μας χώρου, του πολυδύναμου ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου. Εστιακό σημείο των σχέσεων αυτών ανεδείχθη το Κυπριακό. Σε αυτόν τον σημαντικότερο τομέα της εξωτερικής πολιτικής, από τον οποίο τόσα εξαρτώνται για τη χώρα, φαίνεται καθαρά τόσο το ατελέσφορο διπλό παιχνίδι της Φαυλοκρατίας, όσο και τα δεινά που το Στρατηγικό της Δόγμα πίσω από το παιχνίδι συσσώρευσε στην Ελλάδα.

Τα γεγονότα μιλάνε μόνα τους. Προσέξτε τον ακόλουθο πίνακα στον οποίο έχω συμπεριλάβει τις εξελίξεις κατά χρονολογική σειρά:

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΚΑΙ ΜΟΡΦΗ

1952	Ελλάδα και Τουρκία γίνονται μέλη του NATO.
14 Αυγούστου 1953	Συμφωνία της Κυβέρνησης για εγκατάσταση Αμερικανικών Αεροπορικών βάσεων στην Ελλάδα.
28 Φεβρουαρίου 1953	«Τριμερές Σύμφωνο Φιλίας» της Άγκυρας μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας και Γιουγκοσλαβίας.

7 Νοεμβρίου 1953	Συμπληρωματική Συμμαχία μεταξύ των τριών χωρών, με μόνιμη γραμματεία.
Απρίλιος 1954	Παραίτηση Μαρκεζίνη από την Κυβέρνηση Παπάγου λόγω διαφωνίας του για τη νέα Στρατηγική επί του Κυπριακού (Διεθνοποίηση – Αυτοδιάθεση - εγκατάλειψη de facto της Ένωσης).
9 Αυγούστου 1954	<p>Ισχυρότατη «Συνθήκη Συμμαχίας, Πολιτικής Συνεργασίας και Αμοιβαίας Βοηθείας» του Bled, μεταξύ των τριών Χωρών, Ελλάδας, Τουρκίας, Γιουγκοσλαβίας.</p> <p>[Η Τριμερής Συμμαχία, υπο την αιγίδα των Η.Π.Α., είναι βαθειά: περιλαμβάνει πληρη πολιτικοοικονομική συνεργασία αλλά φθάνει μέχρι τον οξύ συντονισμό της εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής μεταξύ των τριών χωρών, ακόμη προβλέπει και κοινό στρατιωτικό εξοπλισμό. Η εμπέλευση και σημασία της Συνθήκης είναι προφανείς. Διαρρηγνύει το Σιδηρούν Παραπέτασμα στο καίριο ΒαλκανοΜικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο. Δημιουργεί μια πανίσχυρη εστία δυναμικού σαυτό το κομβικό πεδίο με ενέργειες εξακτινούμενες προς Ανατολική Ευρώπη, Ευξεινο Πόντο, Καύκασο, και Μέση Ανατολή. Η Ελλάδα μπορεί πλέον να παίξει στην διεθνή σκακιέρα με στρατηγικό βάρος. Μπροστά στην στρατηγική μείζονα διάσταση αυτής της Συμμαχίας, το Κυπριακό είναι ήσσονος σημασίας ζήτημα. Εκτός αυτού, τροχιοδρομείται η πλέον συμφέρουσα για την Ελλάδα λύση του Κυπριακού. Με την Βρετανική Αυτοκρατορία σε διαδικασία ταχύτατης αποδόμησης, ήταν θέμα βραχέος χρόνου η αποχώρηση της Βρετανίας από την νήσο. Με στενή συνεργασία με την Τουρκία, και με τις Η.Π.Α. άμεσα εμπλεκόμενες στην Τριμερή Συμμαχία (πέραν των δεσμών του ΝΑΤΟ), η Ένωση ήταν η αναμενόμενη προφανής κατάληξη, με κάποια λογικά και περισσότερο φαινομενολογικά ανταλλάγματα προς την Τουρκία. Απόδειξη, εάν χρειάζεται απόδειξη για το αυτοφανές, ότι και μετά τα γεγονότα του 1955 και του 1963-4, η Αμερική επροτεινε την Ένωση ως βάση επίλυσης του</p>

<p>16 Αυγούστου 1954</p>	<p>Κυπριακού με το Σχέδιο Acheson.]</p> <p>Προσφυγή Ελλάδας στον ΟΗΕ για το Κυπριακό. (Αρχίζει η πολιτική Διεθνοποίησης του ζητήματος).</p> <p>[Μία μόλις εβδομάδα μετα την υπογραφή της ύψιστης σημασίας Συνθήκης Τριμερούς Συμμαχίας η Ελλάδα την υπονομεύει φανερά και προκλητικά. Η Κύπρος είναι αντικειμενικά πρόβλημα της Ελλάδας, της Τουρκίας, της μέχρι τότε κυρίαρχης της νήσου Βρετανίας και των Η.Π.Α. ως ηγετικής δύναμης. Ελλάδα και Τουρκία εμπλέκονται και ως μητέρες-πατρίδες των δύο κοινοτήτων στην Κύπρο, αλλά και λόγω οικείων γεωστρατηγικών συμφερόντων. Εξ άλλου, όχι μόνο Ελλάδα, Αγγλία και Τουρκία είναι μέλη του ΝΑΤΟ, της ισχυρότερης συμμαχίας του Ελεύθερου κόσμου, αλλά η Ελλάδα και η Τουρκία είναι επίσης μέλη μιας νεοσυσταθείσας εξαιρετικά στενής περιφερειακής συμμαχίας υπο την αιγίδα της ηγετικής δύναμης της Δύσης. Το πρόβλημα πρέπει να λυθεί μεταξύ τους λεγει η στρατηγική λογική. Η Ελλάδα διαπράττει το βαρύ αμάρτημα να υπονομεύσει μια συμφωνία εξαιρετικής σπουδαιότητας που μόλις είχε υπογράψει. Εκτός των άλλων, προβαίνει με αυτήν την πράξη της σε κραυγαλέα επίδειξη αναξιοπιστίας.]</p>
<p>Δεκέμβριος 1954</p>	<p>Διπλωματική ήττα της Ελλάδας στον ΟΗΕ. Ακόμη και η Γιουγκοσλαβία εστράφη κατά της προσφυγής.</p> <p>[Η Αμερική είχε επανειλημμένα προειδοποιήσει και δηλώσει την αναποτελεσματικότητα της προσφυγής ως μέσου προώθησης της υπόθεσης. Αλλά το Σύστημα άκουγε ότι ηθελε να ακούσει.]</p>
<p>1 Απριλίου 1955</p>	<p>Έναρξη του ένοπλου «Κυπριακού Αγώνα» υπό τον Γρίβα με την ΕΟΚΑ, με την έγκριση και καθοδήγηση της Κυβέρνησης Παπάγου.</p> <p>[Το νέο Στρατηγικό Δόγμα της Ελλάδας σε πλήρη ανάπτυξη. Ανατινάζεται η Τριμερής Συμμαχία από την Ελλάδα. Εγκαταλείπεται το Δεύτερο Βενιζελικό Δόγμα του 1930 (βαθεία συνεργασία με την Τουρκία προς συντονισμό του ΒαλκανοΜικρασιατικού γεωπολιτικού</p>

	πεδίου).]
Ιούνιος 1955	Η Αγγλία προσκαλεί Ελλάδα και Τουρκία σε Συνδιάσκεψη για την Κύπρο.
25 Ιουλίου 1955	Νέα προσφυγή της Ελλάδας στον ΟΗΕ για το Κυπριακό.
Αύγουστος 1955	Ο Μακάριος συγκαλεί την «Γ΄ Παγκύπριο Εθνοσυνέλευση» που εγκρίνει ψήφισμα ότι ο Κυπριακός λαός ουδεμία άλλη λύση του Κυπριακού θα αποδεχθεί πλην της εφαρμογής της αρχής της Αυτοδιάθεσης.
	[Ελλάδα και Μακάριος εν συνεργασία τορπιλλίζουν την Συνδιάσκεψη του Λονδίνου εκ των προτέρων.]
29 Αυγούστου 1955	Τριμερής Διάσκεψη του Λονδίνου μεταξύ Αγγλίας, Ελλάδας και Τουρκίας για το Κυπριακό.
Αρχές Σεπτεμβρίου 1955	Αρνητική στάση της Ελλάδας στη Διάσκεψη. Αποτυχία της Διάσκεψης. Τα Γεγονότα της Πόλης.
	<p>[Πλήρες αδιέξοδο. Αντί για τετραμερείς συνεννοήσεις μεταξύ συμμάχων χωρών (Αγγλίας, Ελλάδας, Τουρκίας) με συμμετοχή της Δυτικής Ηγεμονικής Δύναμης των ΗΠΑ, έχουμε διεθνοποίηση και συζητήσεις στον ΟΗΕ. Αντί του αιτήματος της Ένωσης που ίσχυε μέχρι τότε, έχουμε το αίτημα της αυτοδιάθεσης που, στα πλαίσια του ΟΗΕ, εσήμαινε σαν στόχο ανεξάρτητο Κράτος.</p> <p>Στις 4 Οκτωβρίου 1955 πεθαίνει ο βαριά άρρωστος Παπάγος. Ο Κ. Καραμανλής είχε εκδηλώσει διάθεση συμμαχικής επίλυσης του Κυπριακού. Στο Υπουργικό Συμβούλιο είχε πει: «αν εγνώριζα πού θα μας επήγαινε το Κυπριακό, δεν θα έπρεπε να το ανακινήσομεν». Γίνεται Πρωθυπουργός (6 Οκτωβρίου 1955). Κωλυσιεργεί στην επίλυσή του, επιδεικνύοντας στρατηγική ατολμία που στη δεύτερη περίοδο εξουσίας του θα πάρει ιλιγγιώδεις διαστάσεις. Τελικά σύρεται στην επίλυσή του βάσει της αρχής της ανεξαρτησίας της Κύπρου. Ανεξαρτησία υπό τις δεδομένες περιστάσεις εσήμαινε περίπλοκους εσωτερικούς μηχανισμούς εξισορρόπησης και εναρμόνισης του</p>

	<p>βάρους των δύο κοινοτήτων, των στρατηγικών συμφερόντων των εμπλεκόμενων μητέρων-πατριδών και της κυριάρχου χώρας (Αγγλίας), όπως και της ηγετικής δύναμης της Συμμαχίας, των Η.Π.Α., και μέριμνα για τη στρατηγική της ανεξάρτητης Κύπρου στα πλαίσια των γεωπολιτικών δεδομένων. Αποτέλεσμα των συνθέσεων και μεριμνών αυτών ήταν οι Συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου, και τα μυστικά μνημόνια που τις συνόδευαν. Τα μνημόνια αφορούσαν ακριβώς συμφωνίες των τριών Εγγυητριών Δυνάμεων για το μέλλον της ανεξάρτητης Κύπρου και την αυτονόητη ένταξή της στις δομές των συσχετισμών των συμμάχων και της ηγετικής δύναμης. Η λογική των πραγμάτων επέβαλλε αυτό το σύνθετο, συνολικό πλέγμα άπαξ και είχε υιοθετηθεί η αρχή της ανεξαρτησίας αντί της αρχής της Ένωσης.</p>
15 Δεκεμβρίου 1957	Ελληνική προσφυγή στον ΟΗΕ για αυτοδιάθεση της Κύπρου και πάλι δεν εγκρίνεται, αφού αποτυγχάνει να συγκεντρώσει την απαιτούμενη πλειοψηφία των 2/3.
19 Ιουνίου 1958	Βρετανική πρόταση για συμμετοχή αντιπροσώπων Ελλάδας και Τουρκίας στη Διοίκηση της Κύπρου απορρίπτεται από τον Μακάριο και την Ελληνική Κυβέρνηση. (Εφαρμόζεται από την Αγγλία με συμμετοχή μόνο της Τουρκίας από 1 Οκτωβρίου).
11 Φεβρουαρίου 1959	Συμφωνία Ζυρίχης μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.
19 Φεβρουαρίου 1959	Συνθήκη του Λονδίνου μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας, Αγγλίας και των δύο Κοινοτήτων στην Κύπρο.
16-18 Ιανουαρίου 1960	Συνδιάσκεψη του Λονδίνου για τους Όρους της Ανεξαρτησίας της Κύπρου. (Θέματα της στρατηγικής ένταξης της ανεξάρτητης Κύπρου στις συμμαχικές δομές πρέπει να λυθούν). Η Ελλάδα υπαναχωρεί από τη λογική και το λόγο της, και η Συνδιάσκεψη τερματίζεται χωρίς συμφωνία.
	[Δεύτερη μείζων επίδειξη αναξιοπιστίας από την Ελλάδα.]
24 Ιουνίου 1960	<p>Διαλύεται η Τριμερής Συμμαχία του 1954.</p> <p>[Ουσιαστικά η Ελλάδα την έχει αχρηστέψει από την</p>

	στιγμή της υπογραφής της, και οριστικά από το 1955].
16 Αυγούστου 1960	Η Κύπρος γίνεται ανεξάρτητο κράτος. Ο Μακάριος Πρόεδρος, ο Kütchük αντιπρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας.
Ιούνιος 1963	<p>Η Τουρκία γνωρίζει τις προθέσεις του Μακαρίου. Προκαταβολικά προειδοποιεί την Ελλάδα. Ο Γ. Γραμματέας του Υπουργείου Εξωτερικών της Τουρκίας λέγει στον Έλληνα Αντιπρόσωπο στον ΟΗΕ: «Εις περίπτωση μονομερούς ανατροπής του Συμβατικού Καθεστώτος, η Τουρκία είναι αναγκασμένη να αντιδράσει. Ελπίζω ότι η Ελληνο-Κυπριακή ηγεσία έχει σαφή επίγνωση των κινδύνων».</p> <p>[Διπλωματικά διατυπωμένο για να ακούσει η Ελλάδα. Αλλά η ΕλληνοΚυπριακή ηγεσία και η Ελλάδα ευρίσκονται στον κόσμο των ευσεβών πόθων, των εσφαλμένων εκτιμήσεων, των αβαρών συνδυασμών, των κενών εγγυήσεων και της φαύλης ίδιας συμφεροντολογίας].</p>
11 Ιουνίου 1963	<p>Παραίτεται η Κυβέρνηση Καραμανλή.</p> <p>[Ο επίσημος λόγος είναι διαφωνία προς το Στέμμα ως προς την καταλληλότητα και χρησιμότητα επίσκεψης του Βασιλικού ζεύγους στην Αγγλία για να παραστεί σε πριγκηπικούς γάμους. Αλλά η θύελλα επήρχετο.]</p>
3 Νοεμβρίου 1963	Εκλογές. Πρώτο κόμμα η Ένωση Κέντρου χωρίς αυτοδύναμη πλειοψηφία στην Βουλή (138 βουλευτές). Στις 8 Νοεμβρίου ορκίζεται Κυβέρνηση μειοψηφίας του Γ. Παπανδρέου.
30 Νοεμβρίου 1963	<p>Ο Μακάριος ζητά αναθεώρηση σε 13 σημεία του Συντάγματος. Θέλει την ακύρωση των μεριμνών για την Τουρκοκυπριακή κοινότητα.</p> <p>[Πριν καλά-καλά στεγνώσει το μελάνι στις Συμφωνίες, ο Πρόεδρος της Κύπρου ζητά την ανατροπή τους στην ουσία].</p> <p>[Στις 9 Δεκεμβρίου 1963 ο Καραμανλής αποχωρεί αιφνιδιαστικά από την Ελλάδα παραιτούμενος από την αρχηγία της ΕΡΕ. Στην επιστολή του προς τα μέλη της</p>

	<p>Κοινοβουλευτικής Ομάδας γράφει ότι απέτυχε εις την «βασικήν και μόνιμον φιλοδοξίαν» του «να συμβάλω εις την περιστολήν της αθλιότητος από την οποίαν μαστίζεται η δημοσία μας ζωή».</p> <p>Βαρεία ασθένεια του Βασιλέως Παύλου.]</p>
22 Δεκεμβρίου 1963	<p>Συγκρούσεις στην Κύπρο. Πολιτικό διαζύγιο μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Αρχή δημιουργίας συστηματικά Τουρκοκυπριακών θυλάκων.</p>
30 Δεκεμβρίου 1963	<p>Άγγλος αρμοστής στην Κύπρο. Ο Duncan Sandys διαπραγματεύεται συμφωνία για Ουδέτερη Ζώνη μεταξύ των δύο Κοινοτήτων στη Λευκωσία.</p>
αρχές Ιανουαρίου 1964	<p>Παραίτηση Κυβέρνησης Παπανδρέου. Προκήρυξη εκλογών για τις 16 Φεβρουαρίου 1964. Νίκη ΕΚ.</p>
15 Ιανουαρίου – 10 Φεβρουαρίου 1964	<p>Διάσκεψη Λονδίνου. Συγκαλείται από τη Βρετανία με συμμετοχή όλων των μερών.</p> <p>Η Αγγλία προτείνει την αποστολή στην Κύπρο ειρηνευτικής δυνάμεως, τη συγκρότηση στο Λονδίνο Επιτροπής από τους πρεσβευτές των Κρατών που θα διαθέσουν τμήματα στην Ειρηνευτική Δύναμη και τέλος τον διορισμό Μεσολαβητού από τις Κυβερνήσεις Αγγλίας, Ελλάδας και Τουρκίας.</p> <p>Οι Τουρκοκύπριοι προτείνουν: η πολιτική και διοικητική διάρθρωση να βασισθεί επί της αρχής ότι οι δύο Κοινότητες θα είναι γεωγραφικώς χωρισμένες, χωρίς να γίνει μετακίνηση πληθυσμών. Επίσης οι Συνθήκες Συμμαχίας και Εγγυήσεως να παραμείνουν ισχυρές.</p> <p>Η Διάσκεψη λήγει χωρίς αποτέλεσμα, υπαιτιότητα της Ελληνικής πλευρας.</p> <p>[Η Ελλάδα της Φαυλοκρατίας ακολουθεί την παράδοξη αρχή να μη συζητά όταν δεν την συμφέρει. Νομίζει ότι μπορεί να κάνει στο διεθνή χώρο αυτό που κάνει στο εσωτερικό εναντίον των Δημιουργών της κοινωνίας – να καμώνεται πως τους αγνοεί. Αλλωστε ασχολείται με τις Εκλογές!]</p> <p>[Σημειωτέον ότι οι Αγγλικές προτάσεις κινούνται στην</p>

	κατεύθυνση σχετικά αυξημένης διεθνοποίησης του Κυπριακού. Η αντίθεση σε αυτό το σημείο με τις ριζοσπαστικές Αμερικανικές προτάσεις είναι απόλυτη. Η Ελλάδα προκρίνει συστηματικά λάθος πορεία εις βλάβη της. Προσέξτε επίσης πως κάθε επόμενη φάση του Κυπριακού είναι δυσμενέστερη για την Ελλάδα από την προηγούμενη. Από την Ένωση πήγαμε στην ανεξάρτητη Κύπρο με τις συμφωνίες και συνθήκες Ζυρίχης- Λονδίνου. Και από εκεί ήδη τώρα τίθεται το θέμα γεωγραφικού διαχωρισμού των κοινοτήτων, αν και ακόμη χωρίς μετακίνηση πληθυσμών που υπό τις τότε συνθήκες εσήμαινε ελληνοκυπριακή πλειονότητα παντού. Τώρα θα γίνει στην ουσία Συνομοσπονδία δύο Κρατών, όπως και εάν ονομασθεί. Το μάθημα αποτυχίας της Φαυλοκρατίας είναι παράδειγμα προς αποφυγή για τους πάντες.]
11 Φεβρουαρίου 1964	Την επομένη ξεσπούν μάχες στη Λεμεσό.
16 Φεβρουαρίου 1964	Κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου
Φεβρουάριος 1964	Προσφυγή Κύπρου στο Συμβούλιο Ασφαλείας.
4 Μαρτίου 1964	Απόφαση Συμβουλίου Ασφαλείας με υποστήριξη Σοβιετικής Ένωσης (χωρίς veto από τη Δύση). Ο Ρώσος αντιπρόσωπος στον ΟΗΕ δηλώνει ότι η απόφαση «αποτελεί φραγμόν εις οποιαδήποτε επίθεσιν εναντίον της Κύπρου». Εγγυήσεις της Σοβιετικής Ένωσης για την ανεξαρτησία και ακεραιότητα της Κύπρου. [Στρατηγικό σφάλμα πρώτου μεγέθους της Ελλάδας να βασισθεί σε διαβεβαιώσεις της Σοβιετικής Ένωσης για θέμα που αφορά τη σφαίρα επιρροής του άλλου πόλου, της Δυτικής Συμμαχίας των Ελεύθερων Κρατών, υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ, στην οποία η Ελλάδα ανήκει γεωπολιτικά και γεωπολιτιστικά].
4 Απριλίου 1964	[Ο Παύλος Α' αποβιώνει στις 5 Μαρτίου. Στις 6 Μαρτίου ανέρχεται στον θρόνο ο Κωνσταντίνος Β'.] Ο Μακάριος μονομερώς καταγγέλει τις Συνθήκες του 1960 μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου. (Βασίζεται τυπικά στο Ψήφισμα του Συμβουλίου Ασφαλείας και ουσιαστικά στις Σοβιετικές εγγυήσεις). Ξεσπούν βαριές εχθροπραξίες στο βορειοδυτικό μέρος της

11 Ιουνίου 1964	<p>Νήσου.</p> <p>Η Ελλάδα απορρίπτει κατευθείαν συνομιλίες με τη σύμμαχο Τουρκία για την Κύπρο. Ο Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου ευρίσκεται στην Washington προσκεκλημένος του Προέδρου Johnson. Εκεί ευρίσκεται, επίσης με επίσημη πρόσκληση και ο Τούρκος Πρωθυπουργός Ισμέτ Ινονού. Είναι σαφές ότι οι Η.Π.Α. επιζητούν την σύμπληξη δυναμικού τριγώνου συντονισμού των τριών χωρών, το οποίο από μόνο του θα δρομολογήσει την λύση του Κυπριακού. Παρά την Αμερικανική πίεση ο Παπανδρέου αρνείται να συναντήσει και συνομιλήσει με τον Ινονού.</p>
	<p>[Τεράστιο στρατηγικό σφάλμα από κάθε άποψη.</p> <p>Η θεατρική αποστολή της Μεραρχίας «Γεννηματά» (από το όνομα του Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου Στρατού) στην Κύπρο μετά τους Τουρκικούς βομβαρδισμούς είναι χαρακτηριστική της απουσίας συγκροτημένης ρεαλιστικής στρατηγικής σκέψης στο Σύστημα. Όλα είναι θέμα κανόνων παιχνιδιού κλειστων ομάδων και δημιουργίας εντυπώσεων. Η «επικοινωνιακή πολιτική» θριαμβεύει στη Νεοελληνική Φαυλοκρατία. Ουσιαστική στήριξη στρατιωτικής δράσης της Μεραρχίας στην Κύπρο χωρίς γενίκευση της σύρραξης μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας είναι εκ των πραγμάτων αδύνατος. Η αποστολή λοιπόν εσήμαινε ετοιμότητα γενικού πολέμου μεταξύ των δύο χωρών; Ασφαλώς όχι, αφού αμέσως πριν η Ελλάδα είχε επικαλεσθεί την παρέμβαση της Αμερικής προς αποφυγή της σύρραξης που προκαλούσε να δημιουργήσει η Τουρκία. Η αποστολή της Μεραρχίας υπ' αυτές τις συνθήκες ήταν επικοινωνιακό παιχνίδι με αρνητικώτατες συνέπειες.].</p>
5 Αυγούστου 1964	Απόπειρα κατάληψης Τουρκοκυπριακών θυλάκων από την ΕλληνοΚυπριακή Εθνοφρουρά.
8 Αυγούστου 1964 και συνέχεια	Η Τουρκική αεροπορία βομβαρδίζει πόλεις και χωριά στην Κύπρο.
9 Σεπτεμβρίου 1964	<p>Το Συμβούλιο Ασφαλείας επιβάλλει εκεχειρία.</p> <p>[Νέο αδιέξοδο. Τουρκία και Ελλάδα στα πρόθυρα του</p>

	<p>πολέμου. Η Ελλάδα (όπως πάντα στα δύσκολα), ζητεί την παρέμβαση των ΗΠΑ. Η Αμερική εμποδίζει την Τουρκία να κλιμακώσει τις στρατιωτικές επιχειρήσεις. Προτείνει λύση του Κυπριακού ζητήματος επί νέας βάσης που επαναφέρει την παλαιά αρχή της Ένωσης. Το Σχέδιο Acheson αντιμετωπίζει το θέμα πραγματολογικά και ριζοσπαστικά. Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Εξασφάλιση των προφανών στρατηγικών συμφερόντων της Τουρκίας με ειδική εκχώρηση μείζονος στρατιωτικής βάσης στη Βόρεια Κύπρο με κάποια περιοχή ή/και φαινομενολογική εδαφική παροχή στην Τουρκία κάποιου Ελληνικού νησιού.</p> <p>Βάση για μια οριστική, βαθιά, ικανοποιητική λύση του Κυπριακού με ευρύτερη γεωπολιτική δυναμική, και στενό συντονισμό ΗΠΑ – Ελλάδας – Τουρκίας.</p> <p>Το Σχέδιο το αποδέχεται στην αρχή ο Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, αλλά εν συνεχεία, υποκύπτων στην πίεση του ΝεοΕλληνικού Συστήματος της Φαυλοκρατίας, το απορρίπτει κατά τις συνομιλίες με τον Πρόεδρο Johnson. Καταστροφικές συνέπειες.]</p>
15 Ιουλίου 1965	<p>Ιουλιανά. Παραιτείται η Κυβέρνηση Παπανδρέου λόγω διαφωνίας με το Στέμμα ως προς τον διορισμό Υποθργού Εθνικής Αμυνας.</p>
17 Σεπτεμβρίου 1965	<p>Κυβέρνηση Στεφανόπουλου.</p>
Δεκέμβριος 1966	<p>Συνομιλίες στις Βρυξέλλες Υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας και Τουρκίας για το Κυπριακό. Συζήτηση με άξονα την Ένωση έναντι ανταλλάγματος τις Βρετανικές βάσεις οι οποίες θα παραχωρούντο για την λύση του Κυπριακού. Ο ΥπΕξ επιστρέφας ζητεί ακρόαση από τον Βασιληα επι του θέματος η οποία ορίζεται για μετά τις εορτές.</p> <p>[Η Κυβέρνηση πέφτει στις 20 Δεκεμβρίου. Κυβερνήσεις Παρασκευόπουλου και εν συνεχεία Κανελλοπουλου. Καμμία συνέχεια στο θέμα. Η Φαυλοκρατια ασχολείται με το εσωτερικό παιχνίδι</p>

	εξουσίας].
8 Απριλίου 1967	Συγκρούσεις και εχθροπραξίες ξαναρχίζουν κοντά στη Λεμεσό.
21 Απριλίου 1967	Στρατοκρατία.
Ανοιξη 1967	<p>Η Τουρκία απείλησε εισβολή και πόλεμο. Η Ελλάδα επικαλείται Αμερική και Αγγλία για να τα αποφύγει. Την νύχτα της τελικής κρίσης υπόσχεται να αποσύρει την Μεραρχία Γεννηματά, το οποίο και κάνει την επομένη ημέρα.</p> <p>[Αποδειξη έμπρακτος αυτού που ανέλυσα παραπάνω.]</p>
25 Νοεμβρίου 1967	<p>Η Κύπρος ζητεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας να εμποδίσει Τουρκική εισβολή.</p> <p>[Κίνηση θεαθήναι. Ο μόνος που μπορεί να εμποδίσει Τουρκική εισβολή είναι οι ΗΠΑ. Και αυτές το έχουν ήδη κάνει].</p>
3 Δεκεμβρίου 1967	Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρος συμφωνούν σε μια Ειρηνευτική Φόρμουλα. Αρχή διαπραγματεύσεων.
24-25 Ιουλίου 1968 και 29 Αυγούστου – 9 Δεκεμβρίου 1968	<p>α΄ και β΄ γύρος διαπραγματεύσεων μεταξύ ΕλληνοΚυπρίων και ΤουρκοΚυπρίων στη Λευκωσία. Οι διαπραγματεύσεις λιμνάζουν υπαιτιότητα της Ελληνικής πλευράς.</p> <p>[Παρ' όλο που η Στρατοκρατική Κυβέρνηση της Ελλάδας φαίνεται να επιθυμεί την συμμαχική διευθέτηση του προβλήματος καθώς και όλου του πλέγματος των ΕλληνοΑμερικανικών και ΕλληνοΤουρκικών σχέσεων, δεν τολμά. Η φαυλοκρατία είναι το Σύστημα.</p>
Ιούνιος 1971- 1972	

	<p>Κρίση στις σχέσεις Αθηνών- Λευκωσίας. Παρέμβαση της Μόσχας υπέρ του Μακαρίου. Ο Χρ. Παλαμάς, Υφυπουργός τότε Εξωτερικών θα μιλήσει για ισχυρή πίεση: «το σοβαρότερο διάβημα εγένετο κατ' εντολήν της Μόσχας υπό του εν Αθήναις Πώσου πρέσβευς. Ούτος, αφού εχαρακτήρισε την Ελληνικήν ενέργειαν ως ανάμειξιν εις τα εσωτερικά ανεξαρτήτου κράτους και αφού κατέκρινε την σύστασιν περι συγκροτήσεως εθνικής ενώσεως, ετόνισεν ότι η Σοβιετική Ενωσις ίστατο όπισθεν της Κυπριακής ανεξαρτησίας. Εφθασε δε ολίγον αργότερον να μού πεί αυτολεξεί, λόγω γενομένου περί βελτιώσεως των ελληνοσοβιετικών σχεδίων, ότι «αι ελληνοσοβιετικάί σχέσεις διέρχονται δια του Μακαρίου» -- επωνύμως του Μακαρίου».</p> <p>[Η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία έδωσε βάση σε αυτές τις εγγυήσεις και υποσχέσεις. Που διαψεύστηκαν παταγωδώς δύο χρόνια αργότερα. Αβυσσαλέα η ιδιοτελής ανοησία της.]</p>
26 Ιουλίου 1973	<p>Ο ΕΟΚΑ ανατινάξει Αστυνομικό Τμήμα στη Λευκωσία.</p> <p>[Υποτίθεται αγωνίζεται για Ένωση, την οποία ωστόσο η Ελληνική πλευρά έχει απορρίψει με τη διεθνοποίηση του Κυπριακού στη δεκαετία του 1950 και με την άρνηση συμφωνίας στη βάση του Σχεδίου Acheson στην επόμενη δεκαετία. Ο πλήρης παραλογισμός, που κρύβει εσφαλμένο στρατηγικό προσανατολισμό και κακούς υπολογισμούς πονηρίας.]</p>
19 Αυγούστου 1973	<p>Κατάργηση Μοναρχίας. Παπαδόπουλος Πρόεδρος Δημοκρατίας. 8 Οκτωβρίου Κυβέρνηση Μαρκεζίνη. 15 Νοεμβρίου τα γεγονότα του Πολυτεχνείου.</p>
16 Νοεμβρίου 1973	<p>Η Αμερική ζητεί αναγνώριση διευρυμένων στρατιωτικών διευκολύνσεων και δικαιωμάτων με τροποποίηση της αρχικής συμφωνίας του 1953, επεκτείνοντας την συμφωνία της 15 Φεβρουαρίου 1972 περι παροχής διευκολύνσεων ελλιμενισμού. Το</p>

	<p>αίτημα των Αμερικανών απευθύνεται στον Αρχηγό των Ενόπλων Δυνάμεων. Ο Αραβοισραηλινός πόλεμος του Κιπούρ εξερράγη στις 6 Οκτωβρίου 1973 και συνεχίζετο. Η Ελλάδα αρνείται στην ουσία συζήτηση, κατά την προσφιλή μέθοδο της Νεοελληνικής Φαυλοκρατίας (Συνάντηση Παπαδόπουλου - Μαρκεζίνη στις 22 Νοεμβρίου). Ο Πρωθυπουργός μάλιστα εκτιμά ότι αν επεκταθεί ο πόλεμος το ΝΑΤΟ θα τηρήσει ουδετερότητα, και ότι είναι υπόθεση αποκλειστικά των Αμερικανών μόνον! Ο Αρχηγός του Στρατού προειδοποιεί τον Υπουργό Εξωτερικών στις 24 Νοεμβρίου 1973 : «Η διακοπή των διεξαγομένων συζητήσεων εις το στρατιωτικόν επίπεδον και η παραπομπή του θέματος εις το Υπ. των Εξωτερικών [δηλ. η παραπομπή του στις Ελληνικές Καλένδες, αφού είχε προαποφασισθεί να μην γίνει τίποτα τάχα για να αποσπάσουμε ανταλλάγματα από τους Αμερικανούς χωρίς να λέμε και κατευθείαν τι!] ίσως προκαλέσουν αντιδράσεις των Αμερικανών με δυσμενείς δια την Κυβέρνησιν επιπτώσεις, λόγω ιδίως της εντάσεως, υπο την οποίαν τελεί η εσωτερική κατάστασις κατά την στιγμὴν αὐτὴν [την οποίαν βεβαίως ολοι εγνώριζαν]».</p>
25 Νοεμβρίου 1973	<p>Εσωτερική μεταβολή της Στρατοκρατίας : πραξικόπημα Ιωαννίδη. Πρόεδρος Δημοκρατία Στρατηγός Γκιζίκης, Πρωθυπουργός Ανδρουσόπουλος. Στο Διάγγελμα αναφέρεται: «... η χώρα εξωθείτο προς τας αὐτάς καταστάσεις, παρεδίδετο εις τα αὐτά σχήματα και υπετάσσετο εις τας αὐτάς συνηθείας, κατά των οποίων εξηγέρθησαν αι Ενοπλοι Δυνάμεις του Εθνους την 21 Απριλίου 1967».</p>
Τέλος Ιουνίου 1974	<p>Οι Πρωθυπουργοί Ελλάδας και Τουρκίας Ανδρουσόπουλος και Ετσεβίτ συναντώνται στην Διάσκεψη Κορυφής του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, ενώ από τον Μάιο έχει αρχίσει να βαραίνει παλι η ατμοσφαιρα στις ΕλληνοΤουρκικές σχέσεις. Αρνητικό αποτέλεσμα της συνάντησης. Ο Ανδρουσόπουλος</p>

	<p>εδήλωσε ότι δεν συνεζητήθη το Κυπριακό «διότι αφ' ης η Κύπρος ανεγνωρίσθη ανεξάρτητον κράτος πάσα ανάμειξις άλλων κρατών εις τα εσωτερικά της θα ήτο αντίθετος προς τους κανόνας του Διεθνούς Δικαίου».</p> <p>[Η Φαυλοκρατία είναι διαχρονική και ανεξάρτητη πολιτικών κομμάτων και πολιτειακών μεταβολών. Οι ίδιες ουρανομήκεις ανοησίες λέγονται από όλους τους επισήμους. Η προσπάθεια να μπει νούς προέρχεται από λίγους , οι οποίοι και αγνοούνται και παραμερίζονται.]</p>
15 Ιουλίου 1974	<p>Η Κυπριακή Εθνοφρουρά με Ελληνική υποστήριξη ανατρέπει τον Μακάριο, ο οποίος σώζεται και διαφεύγει μέσω των Βρετανικών Βάσεων. Ο Νίκος Σαμψών εγκαθίσταται Πρόεδρος της Κύπρου.</p> <p>[Η λογική πιθανώς θα ήταν να επανενεργοποιηθεί προσπάθεια λύσης Ένωσης βάσει του σχεδίου Acheson. Πάντως η κίνηση είναι αντιφατική προς την στάση του πρωθυπουργού τον Ιούνιο με τον Ετσεβίτ, η οποία μόνο ως ανόητη απάτη μπορούσε πλέον να εκληφθή.]</p> <p>[Στις 3 Ιουλίου ο Μακάριος είχε αξιώσει την απομακρυνση 650 Ελλαδιτών αξιωματικών οι οποίοι εστελέχωναν την Εθνική Φρουρά, με την κατηγορία ότι υπήρχαν στοιχεία περι ανάμειξης αξιωματικών στις δραστηριότητες της ΕΟΚΑ Β'].</p> <p>Ο Μακάριος επικαλείται τις Εγγυητικές Συνθήκες Αγγλίας, Ελλάδας και Τουρκίας για την αποκατάστασή του στην προεδρία της Κύπρου.</p>
20 Ιουλίου 1974	<p>Η Τουρκία εισβάλλει στην Κύπρο βάσει της εγγυητικής Συνθήκης του 1960. Επιστράτευση στην Ελλάδα.</p>
22 Ιουλίου 1974	<p>Εκεχειρία. Απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας για κατάπαυση των εχθροπραξιών. Λιγότερο από 10% της Νήσου υπό Τουρκικό έλεγχο.</p>
23 Ιουλίου 1974	<p>Σύσκεψη στρατιωτικών και πολιτικών. Ο Γκιζίκης θέτει</p>

24 Ιουλίου 1974	<p>ερώτημα περι πολεμικού αντιπερισπασμού στον Εβρο. Η Φαυλοκρατία απλώς παρακάμπτει το θέμα. Η Ελληνική Κυβέρνηση της Στρατοκρατίας παραιτείται. Ο Στρατός παραδίδει την εξουσία στο πολιτικό σύστημα.</p> <p>Ο Κ. Καραμανλής σχηματίζει πολιτική Κυβέρνηση. Ατέρμονες συζητήσεις για επίλυση της κρίσης.</p>
25 Ιουλίου 1974	<p>Αρχίζουν στην Γενεύη οι εργασίες Τριμερους Διάσκεψης μεταξύ των Υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας, Τουρκίας και Αγγλίας. Η Ελλάδα δηλώνει ότι αποκλείει την ομοσπονδιακή λύση και ότι «εδώ το έργο μας είναι περιορισμένον. Δεν πρόκειται να λύσωμε το Κυπριακό ζήτημα απόψε». Η Τουρκία δηλώνει ότι η στρατιωτική παρουσία της στην Κύπρο ήταν αμετάκλητη. Η «Διακήρυξις της Γενεύης» (26 Ιουλίου) αναγνωρίζει την αυτονομία των δύο κοινοτήτων και την παραμονή των Τουρκικών Δυνάμεων σε όσο έδαφος είχαν καταλάβει. Η Εθνοφρουρά της Κύπρου υπεχρεούτο να αποχωρήσει αμέσως από τους Τουρκικούς θύλακες που είχε καταλάβει και εδημιουργείτο ζώνη ασφαλείας, της οποίας η έκταση θα καθοριζέτο επι τόπου από αντοπροσώπους της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Βρετανίας. Απεφασίσθη νέα συνάντησις για τις 8 Αυγούστου που θα συζητούσε την πολιτική διάρθρωση της Κύπρου υπο το κράτος του νέου καθεστώτος στη νήσο.</p> <p>Ο Τούρκος Πρωθυπουργός δηλώνει στις 26 Ιουλίου: «Η συμφωνία της Γενεύης δια την Κύπρον επεβεβαίωσε επισήμως το δικαίωμα της Τουρκίας όπως διατηρεί μονίμως τα στρατεύματά της εις την νήσον και εν ανάγκη τα ενισχύει... Το ζήτημα της παρουσίας Ενόπλων Δυνάμεων εις την Δωδεκάνησον διέπεται υπο συνθηκών και, εάν η επαναστρατιωτικοποίησις της είναι αναγκαία δια την κοινήν άμυνάν μας, οφείλωμεν να συνεργασθώμεν προς τούτο μετα της Ελλάδος».</p>
8 Αυγούστου 1974	Αρχίζει στη Γενεύη η δεύτερη φάση της Τριμερούς

	<p>Διάσκεψης. Ο Ετσεβίτ επαναλαμβάνει την πρόσκλησή του προς τον Καραμανλή για μια προσωπική συνάντηση κορυφής με συζήτηση εφ' όλης της ύλης, δηλώνοντας ότι η ομοσπονδιακή λύση του κυπριακού είναι η μόνη λογική και πραγματοποιήσιμη. Ο Καραμανλής αρνείται. (Η γνωστή αντίδραση της φαυλοκρατίας όταν τίθεται προ των ευθυνών της). Οι συζητήσεις δεν βγάζουν πουθενά. Η Ελλάδα κωλυσιεργεί.</p>
12 Αυγούστου 1974	<p>Η Τουρκία αποστέλλει τελεσίγραφο 24 ωρών απαιτούσα τη δημιουργία αυτόνομων ΤουρκοΚυπριακών καντονιών στην Κύπρο.</p>
14 Αυγούστου 1974	<p>Τις πρωινές ώρες η Διάσκεψη της Γενεύης ναυαγεί. Οι Τουρκικές Δυνάμεις επαναρχίζουν την επίθεση.</p> <p>[Στις 15 Ιουλίου η Ελλάδα αποχωρεί από το Στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Η «Πραβδα» σχολιάζει: «η Ατλαντική Συμμαχία δεν έχει μέλλον».</p> <p>Ο Καραμανλής δηλώνει για εσωτερική κατανάλωση: «Δια την Ελλάδα ετέθη άμεσον και μέγα δίλημμα: πρέπει να αντιδράσει με βίαν εις την βίαν, με δολιότητα εις την δολιότητα; Πρέπει να προσφύγει και εκείνη εις τον νόμον της ζούγκλας;» Και ρεαλιστικώτερα: «Η ένοπλος αντιμετώπιση των Τούρκων εις την Κύπρον καθίσταται αδύνατος και λόγω αποστάσεως και λόγω των γνωστών τετελεσμένων γεγονότων. Και δεν ήτο δυνατόν να επιχειρηθεί, χωρίς τον κίνδυνον εξασθενήσεως της αμύνης της Ελλάδος». Απίστευτο! Τότε για ποιο πράγμα ομιλεί η Φαυλοκρατία; Και γιατί αρνηθηκε τότε την πρόσκληση του Τουρκου Πρωθυπουργου για συζητήσεις, αν μάλιστα έχουν έτσι τα πράγματα όπως λέει; Και γιατί απέρριψε πρόσκληση να μεταβεί στις Η.Π.Α. για διαβουλεύσεις; Το Σύστημα είναι σαθρό. Κάνει εφιαλτικά λάθη και μετα δεν έχει το θάρρος να τα παραδεχτεί και να προσπαθήσει να τα διορθώσει κατά το εφικτόν.]</p>
16 Αυγούστου 1974	<p>40% της Κύπρου υπό Τουρκικό έλεγχο. Δεύτερη εκχειρία. Η Τουρκία εγείρει επίσημα αλυσίδα θεμάτων και διαφορών με την Ελλάδα.</p> <p>[Βαρύτατες ευθύνες της Κυβέρνησης Καραμανλή για</p>

7 Δεκεμβρίου 1974	την εξέλιξη αυτή.] Ο Μακάριος επιστρέφει στην Κύπρο.
-------------------	---

Από τότε τα τετελεσμένα, και πρόσθετοι ανόητοι χειρισμοί, έχουν οδηγήσει στο σημερινό μόνο πραγματολογικό δίλημμα: Συνομοσπονδία ή Διχοτόμηση. Εκεί έφθασε η Φαυλοκρατία από σίγουρη Ένωση. Οι ευθύνες της είναι εγκληματικές και ως προς αυτό.

Και μόνο από την καταγραφή των γεγονότων αποδεικνύεται η εσωτερική μορφή των εξελίξεων. Το Στρατηγικό Δόγμα της Ελλάδας από το 1954 είναι αρνητική Αρχή έλλειψης συντονισμού προς τις ΗΠΑ (την Ηγεμονική Δύναμη του Δυτικού Κόσμου αρχικά και από το 1989 Παγκόσμια Ηγεμονική Δύναμη) και προς την Τουρκία (περιφερειακή δύναμη του ευρύτερου γεωπολιτικού χώρου μας). Το κολοσσιαίο αυτό στρατηγικό σφάλμα συνοδεύει ιλαροτραγικός ερασιτεχνισμός στην εφαρμογή του. Τις αιτίες τέτοιας γιγαντιαίας αστοχίας και αποτυχίας έχω αναλύσει σε προηγούμενο σημείωμά μου και θα επανέλθω στο θέμα πάλι. Είναι πάντως προφανές ότι ο «Ξένος Παράγοντας» της Αμερικής δρούσε υπέρ των πραγματικών συμφερόντων της χώρας, και ότι το ΝεοΕλληνικό Σύστημα της Φαυλοκρατίας αντιδρούσε συστηματικά προς αυτόν μέχρι σήμερα. Ο Αντιαμερικανισμός της Φαυλοκρατίας έχει εξήγηση βαθύτερη, και θα την αναλύσουμε προσεχώς.